

บางสิ่งที่แสวงหา

ธรรมทางาวันหังง เทือกแถว
สมาธิที่ไผ่ผมสงบและมีความสูงมากดรับ

๒ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๓

กระผมธรรมทายาทวันชัย เทือกเถาว์ จากวัดบรือ
สราราม อำเภอบรือ จังหวัดมหาสารคาม ขอรายงาน
ผลการปฏิบัติธรรมครับ

ผมเป็นคนมหาสารคาม มีอาชีพรับจ้างทำงานตาม
โรงงานที่กรุงเทพ ผมเป็นคนที่ชอบช่วยเหลือสังคม (แหม
ดีมากเลย) มักจะไปเป็นอาสาสมัครช่วยงานในชุมชน
แถวบ้านเสมอๆ และผมก็มีนิสัยชอบการปฏิบัติธรรม

ผมมักจะไปนั่งสมาธิตามวัดต่างๆ อยู่เป็นประจำ
เลย (อย่างนี้มาอยู่วัดเถอะ) และถ้าถึงช่วงเข้าพรรษาผมก็
จะถืออุโบสถศีลตลอดพรรษาเลยครับ ผมทำอย่างนี้มา ๓
ปีแล้วนะครับ (นี่ไม่ใช่เรื่องธรรมดาแล้ว ผู้มีบุญที่ซ่อนเร้น
มีอยู่ เราจะนึกไม่ถึงเลย นี่ไงจะ)

วันหนึ่ง ผมฟังวิทยุอยู่ที่บ้าน ก็ได้ยินเสียงประกาศมา
ทางวิทยุถึงโครงการบวชพระ ๑๐๐,๐๐๐ รูป ผมดีใจมาก
เพราะผมอยากบวชมานานแล้ว ผมอยากถือศีล ๒๒๓
ข้อ (ดีมากเลย) อยากศึกษาธรรมะ ผมจึงไปยื่นใบสมัครที่
วัดบรือสรารามเป็นคนแรกเลยครับ ผมชอบนั่งสมาธิ และ
การเข้าโครงการในครั้งนี้ก็ทำให้ผมได้นั่งสมาธิอย่างจริงจัง

พอผมหลับตา ผมก็จะกำหนดสติ นึกถึงดวงกลมๆ
ไว้ที่กลางกระหม่อม แล้วทำความรู้สึกให้ค่อยๆ เคลื่อนลง
มาอย่างช้าๆ เหมือนขนนกที่ตกลงมาจากอากาศ แบบเบาๆ

นุ่มๆ จนมาหยุดอยู่ที่กลางห้อง (เพราะว่าฝึกเป็นประจำอยู่แล้วนะ) และพื้นฐานใจมีความพร้อมที่จะเข้าถึง)

ผมจะนึกถึงดวงกลมๆ นั้นไปเรื่อยๆ ตอนวันแรกๆ ที่ผมนั่งสมาธิ ผมไม่เห็นอะไรเลยครับ (มันเป็นความมืดที่เป็นมิตรจะ มืดสากล ก็ดูจนกว่าไม่มีตนะ) แต่ผมจะทำตามที่พระอาจารย์สอน คือ ให้อูไปอย่างสบายๆ

ผมก็ดูความมืดไปเรื่อยๆ ไม่ได้คิดอะไร ทำความรู้สึกเฉยๆ และตอนนั้น ไม่ว่าผมจะทำอะไร ผมจะพยายามนึกถึงศูนย์กลางกายให้ได้ตลอดเวลา พอได้นั่งสมาธิมากขึ้น ความมืดก็เริ่มจางไป ใจของผมก็นิ่งขึ้น ตอนนี้อยู่หลังตาปุ๊บไม่ถึง ๕ นาที ใจผมก็จะนิ่งไปเลย นิ่งไปสักพักหนึ่ง ผมก็เห็นแสงสว่างสีเหลืองอ่อนๆ อยู่ที่กลางห้อง (สาธุ

เห็นไหมจ๊ะว่า มันแพะเราแล้ว นี่ไง จริงๆ แล้ว มีความสว่างอยู่ในตัว) ผมก็ดูไปเฉยๆ ใจมันก็ยังนิ่งขึ้นกว่าเดิม และเห็นเป็นดวงกลมๆ ขนาดเท่ากับเหรียญบาทสีขาวสว่างมาก (ถูกต้องมากจะรักษาเอาไว้ละลูกนะ) ผมก็มองไปเฉยๆ

ตอนแรกก็จะเห็นเป็นช่วงๆ แต่พอใจนิ่งดี

ก็จะเห็นตลอดเลยครับ (แปลว่า ความนิ่งนี้มีความสำคัญมาก เห็นไหมจ๊ะ) แต่บางวันดวงกลมๆ ที่ผมเห็นก็จะมีขนาดเท่าเหรียญ ๕ บาทบ้าง เท่าฟองไข่ไก่บ้าง (ดีมาก จ๊ะ) ผมพยายามทำสมาธิโดยนึกถึงดวงใสๆ ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ตลอดเวลา (ดีมากจ๊ะ ถูกต้องจ๊ะ)

จนตอนนี้ ไม่ว่าจะหลับตาหรือลืมตา ผมก็เห็นตลอดเลยครับ (ดีมาก ถูกต้องมากเลยลูก เดี่ยวจะเห็นพระในตัว) แต่ถ้าลืมตา ดวงกลมๆ นั้นจะไม่ค่อยสว่าง จะเห็นเป็นสีเหลืองนวลๆ (ลืมตาหลับตาก็ก็นั่นๆ นี่เป็นสิ่งที่สำคัญนะจ๊ะ ผึกไปเรื่อยๆ ลูก ผึกไปเรื่อยๆ) แต่ถ้านั่งหลับตาก็ก็นั่นๆ เป็นสีขาวสว่างกว่า พอเลิกนั่งสมาธิทุกครั้ง ผมจะมีความรู้สึกปีติใจ และเย็นสบายมากๆ เลยครับ

การนั่งสมาธิทำให้ผมสอนตัวเองได้ ทำให้ผมเห็นความไม่เที่ยงแท้ของเกสา โลมา นขา ทันตา ตใจ ผม ขน เล็บ ฟัน หนัง ว่าสุดท้ายแล้วทุกอย่างก็จะเสื่อมสลายไปไม่เหลืออะไรเลย (กายมนุษย์เป็นเหมือนหุ่นให้บุญและบาป เชิด พอกายมนุษย์ละเอียดออกไป ก็ทิ้งเป็นสมบัติของหมู่สัตว์ทั้งหลาย ไม่มีอะไรเลย) มีแต่บุญกับบาปเท่านั้นที่จะเอาติดตัวเราไปได้ (ถูกต้องมากเลยนี่ สอนตัวเองได้แล้ว) ผมคิดได้อย่างนี้ใจก็สบาย ไม่มีความกังวลเลยครับ (โ้ สูดยอเลย ลูกธรรมทายาทวันชัย เทือกแถว รักษาเอาไว้นะลูกนะ จะได้บวช ๒ ชั้น) สมาธิทำให้ผมสงบ และมีความสุขมากครับ (สาธุ แล้วจะไปอยู่รับจ้างตามโรงงาน

ทำไม บวชเป็นพระให้มนุษย์เทวดากราบไหว้ดีกว่านะ มาศึกษาธรรมะภายใน มีสิ่งที่เราจะต้องศึกษาอีกเยอะเลย ภพภูมิต่างๆ มีจริงไหม กฎแห่งกรรมมีจริงไหม บุญบาปมีจริงไหม เหมือนอย่างคุณยายอาจารย์ของเรา ศึกษาเรียนรู้จนกระทั่งไปช่วยพ่อในอบายได้

ครูไม่ใหญ่ตอนก่อนบวชก็แสวงหาคำตอบ นรก-สวรรค์มีจริงไหม กฎแห่งกรรมมีจริงไหม ก็ไปตามสถานที่ต่างๆ หลายแห่ง ตรงไหนใครว่าดี และสามารถตอบคำถามได้ ครูไม่ใหญ่ก็จะไปนะ แต่คำตอบที่ได้มันไม่จุใจ มักจะได้ยินว่า มันน่าจะมีมั้ง เพราะพระไตรปิฎกว่าอย่างนั้น อย่างนี้ บ้างบอกสวรรค์อยู่ในอกนรกอยู่ในใจ บ้างก็ว่าเอาสวรรค์มาล้อ เอานรกมาชู้ก็จะวนๆ อยู่แถวนี้

คำตอบที่ได้มันยังไม่ทำให้เราสามารถปฏิบัติได้ถูก คือ ตอบแล้วมันไม่ชัวร์ กระทั่งวันหนึ่งบุญบันดาลให้มาเจอคุณยาย อ่านเจอในหนังสือก่อนนะ เห็นภาพท่านแล้วชอบมากเลย รู้สึกเคารพเลื่อมใสท่าน ตั้งแต่แรกเห็นในภาพ

โดยเฉพาะเรื่องราวของท่าน เกี่ยวกับการปิดลูกกระเบิด แล้วมันไม่ใช่ระเบิดธรรมดาแต่เป็นระเบิดปรมาณู สมัยสงครามโลก ครั้งที่ ๒ ปิดเอาไปลงทะเลนะ แต่ว่ากรรมของคนอื่นดูดเอาไปลงบนผืนดิน ตอนนั้นอยากเจอท่านมากเลย กว่าเจอท่านได้นี้ เจอท่านครั้งแรก ยกมือไหว้ ท่านก็เดินไปคุยไป ไม่หยุดคุยเลย แล้วท่านก็ไปธุระของท่าน

จนกระทั่งวันหนึ่ง บุญได้ช่องก็ได้โอกาสไปกราบท่าน เห็นท่านครั้งแรกก็ประทับใจดวงตาท่านก่อน กับความสะอาดของบ้าน และรูปลักษณะของท่าน ตัวท่านจะบางๆ นะ ผิวขาวๆ เหมือนตกกระดั่งแป้ง หลวงพ่อเรียกท่านว่า “คุณยาย” คนแรกเลย พอตอนหลังคนอื่นเรียกตาม แต่เดิมเขาเรียกคุณแม่อาจารย์บ้าง ครูบ้าง ครูจันทร์บ้าง

คำถามแรกที่ถามท่าน “คุณยายนรก-สวรรค์ มีจริงไหม” ที่ถามเพราะอยากรู้จริงๆ ไม่ใช่ไปลองภูมิท่านนะ ท่านก็ตอบเรียบๆ สงบๆ ไม่ได้ Alert อะไรนะ “มีจริงคุณยายไปมาแล้ว ไปช่วยพ่อยาย ตายแล้วไปตกนรก เพราะดื่มเหล้าวันละ ๑๐ สตางค์” ๑๐ สตางค์ สมัยก่อนวันละขวดนะ แต่วัดก็เข้า เหล้าก็กิน แล้วยายก็ไปช่วยพ่อขึ้นมาจากนรก ไปเห็นวิมานของพ่อบนสวรรค์ วิมานของพ่อก็เก๋เก๋ ไม่ค่อยสวยเท่าไร “คุณยายไปไหมละยาย

ลูกๆ ถวายธูปจาก วัดบวรนิเวศราชวรวิหาร จ.มหาสารคาม
จะตั้งใจบวชสองชั้นให้ได้ครับ

จะสอนให้ แล้วไปด้วยกัน” แหม มันถูกใจหนุ่มจังเลยตอน
นั้นนะ ชอบมากเลยอย่างนี้

แล้วก็สังเกตท่านนะ เวลาท่านรับแขก คนที่มากราบ
เรียนถามท่านก็มีแต่ว่า พ่อตายแล้วไปไหน แม่ตายแล้วไป
ไหน ก็เห็นท่านนั่งเฉยๆ นะ หลับตาไม่กีนานที ท่านก็ตอบ
ตอนแรกใหม่ๆ ก็ตื่นเต็นนะ ตอนหลังๆ สังเกต เอ๊ะ มัน
เรื่องปกติของท่านนี่ เหมือนการหายใจเข้าออก ถึงได้
เคารพบูชาท่านมาก

ดังนั้นนี่นะ เห็นดวงอย่างนี้แล้วนี่ อีกนิตเดียวก็เห็น
องค์พระ จะไปรับจ้างตามโรงงานทำไม ให้คนอื่นเขาไป
ทำแทนเราได้ เรามาเป็นเนื่อนานูญ เป็นอายุพระศาสนา
ให้มนุษย์เทวดากราบไหว้ แล้วมาศึกษาคำสอนของพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้านี้ว่าเป็นอย่างไร แล้วถือศีล ๘ ตลอด
พรรษา นั่งสมาธิเป็นประจำ และคิดได้ขนาดนี้ ผม ขน เล็บ
ฟัน หนัง สุดท้ายเสื่อมสลาย ไม่ธรรมดาแล้วแหละนี่นะ)

กราบแทบเท้าพระเดชพระคุณหลวงพ่อดังความเคารพอย่างสูง

ธรรมทาจาทวัชช์ เทือกแถว